

Arrest

**nr. 67 848 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 december 2007 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 28 december 2010. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden twee keer geweigerd (arrest nr. 22.277 van 6 maart 2009 en arrest nr. 44 861 van 15 juni 2010).

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 maart 2011.

1.3. Op 27 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich Afghaans staatsburger en stelde afkomstig te zijn uit het dorp Surkhmarghab in de provincie Uruzgan. Uw vader is afkomstig uit Kabul en uw moeder uit Maidan. U bent een Hazara van etnie en bezit de sjiiitische geloofsovertuiging. U bent nog minderjarig en heeft nooit school gelopen. Uw vader overleed toen u nog erg klein was tengevolge van een arbeidsongeval. Hij verdiende geld door waterputten te graven. Toen u tien was overleed uw moeder aan kanker. Uw enige zus M(...) is gehuwd en woont in Teheran waar ze een tijdelijke verblijfsvergunning bezit. Na de dood van uw moeder, ongeveer vierenhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, verhuisde u naar de stad Kabul waar u verder opgroeide bij uw oom S(...) in de wijk Pule Sokhta. U volgde er koranlessen in de moskee Iman Khomeini in Dashte Barchi. Uw oom S(...) was werkloos. Uw tante en de kinderen van uw oom weefden tapijten om zo in het onderhoud van de familie te voorzien. Uw oom was een strenge man en liet niet toe dat u bij uw tante langs moederszijde ging wonen. Uw oom aasde bovendien op de eigendomsdocumenten van de gronden in Kabul die uw vader u naliet. Op een dag dreigde hij ermee u te vermoorden indien u niet voor de dag kwam met de documenten. U kreeg slaag van uw oom en vluchtte dezelfde dag naar uw tante langs moederszijde. Drie dagen later vluchtte u naar Teheran. U verbleef er een week bij uw zus en haar echtgenoot. Nadien werkte u gedurende vijf maanden in een meubelfabriek te Teheran. Daarna werkte u als kleermaker tot uw vertrek uit Iran. U kende een illegaal verblijf in Iran. Uit vrees op een dag te worden gedeporteerd naar Afghanistan verliet u ook Iran. Te voet en per vrachtwagen stak u vanuit Urumiyeh de grens met Turkije over. U arriveerde in Istanbul. U werd er opgepakt door de politie, maar de smokkelaar kon u vrijkopen. Per boot reisde u naar Griekenland. U werd in Athene onderweg naar Patras door de Griekse politie opgepakt. Uw vingerafdrukken werden genomen en u ontving een bevel om het grondgebied te verlaten. Via Italië en Frankrijk bereikte u België per trein.

U vroeg hier asiel aan op 28 december 2007. Op 27 juni 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest van 6 maart 2009.

Op 9 september 2009 vroeg u voor de tweede maal asiel aan bij de bevoegde instanties. Op 12 februari 2010 kwam het CGVS wederom tot een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd opnieuw bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 15 juni 2010.

Op 28 december 2010 vroeg u voor de derde maal asiel aan. Ter staving van uw asielerelaas legt u een persoonlijk schrijven neer dat opgesteld is via het Centrum Algemeen Welzijnswerk De Terp vzw.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 27 juni 2008 een beslissing nam tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijfplaatsen en leefsituatie maakte u het de asielinstanties onmogelijk een correcte inschatting te maken van uw eventuele nood aan bescherming. De beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 maart 2009. Op 12 februari 2010 nam het CGVS, in het kader van uw tweede asielaanvraag, eenzelfde beslissing die opnieuw werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 juni 2010.

Heden brengt u geen elementen naar voren die de eerdere beoordelingen van uw asielaanvragen eventueel kunnen wijzigen. In uw persoonlijk schrijven verwijst u naar de UNHCR richtlijnen voor Afghaanse asielzoekers, uw persoonlijke situatie in België en de begeleiding van CAW De Terp. Dit schrijven betreft algemene informatie en vermag niet de eerdere appreciatie, waarin u zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, te wijzigen. Geen van beide statussen kan u dan ook worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 § 2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij niet inziet waarom verwerende partij bij het beoordelen van zijn asielaanvraag de informatie van het UNHCR niet in overweging neemt. Volgens verzoeker blijkt overduidelijk dat heel de provincie Uruzgan, vanwaar hij afkomstig is, een regio is die aanleiding geeft tot de toekenning van subsidiaire bescherming en verwerende partij motiveert niet waarom hij geen aanspraak zou kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent dat het ontoelaatbaar is om uit elementen van vroegere asielaanvragen af te leiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, en is de mening toegedaan dat tegenpartij feitelijk en juridisch onafdoende motiveert waarom verzoekers uitleg over de nieuwe elementen in deze asielaanvraag niet zou volstaan en de bedrieglijkheid van zijn asielaanvraag zou bewijzen. Na een citering van de nota van UNHCR over de bewijslast bij asielaanvragen concludeert verzoeker dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan een behandeling die een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Er worden volgende stukken aan het verzoekschrift gevoegd: 's Raads arrest nr. 1000 van 26 juli 2007, de nota "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers" van september 2010 en de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van 16 december 1998 van UNHCR.

2.2. De Raad ziet vooreerst niet in hoe de artikelen 52, § 2 en 57/6, 2de lid van de vreemdelingenwet zouden kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van deze bepalingen maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om de asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtname van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijfplaatsen en leefsituatie het de asielinstanties onmogelijk maakt een correcte inschatting te maken van zijn eventuele nood aan bescherming, (ii) er geen elementen naar voren worden gebracht die de eerdere beoordelingen van verzoekers asielaanvragen eventueel kunnen wijzigen, en (iii) zijn persoonlijk schrijven dat naar de UNHCR-richtlijnen, zijn persoonlijke situatie in België en de begeleiding van CAW De Terp verwijst, algemene informatie betreft en niet vermag de eerdere appreciatie te wijzigen.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen enkele wetbepaling verbiedt dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens en bevindingen die in het kader van de eerdere asielaanvragen bekend waren. Dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd zou zijn omdat zij voortgaat op het feit dat "verzoekers eerste asielrelaas ondermijnd zou zijn door bepaalde bewijselementen", kan derhalve niet worden bijgetreden. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal, naast een verwijzing naar de reden van de weigeringsbeslissing in de vorige asielaanvraag, ingaat op de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt in het kader van zijn derde asielaanvraag, en daarbij vaststelt dat verzoekers persoonlijk schrijven dat naar de UNHCR-richtlijnen, zijn persoonlijke situatie in België en de begeleiding van CAW De Terp verwijst, algemene informatie betreft en niet vermag de eerdere appreciatie te wijzigen.

Zonder verzoekers eerdere asielaanvragen opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat in het arrest nr.

24.277 van 6 maart 2009 werd vastgesteld dat geen vrees voor vervolging in aanmerking kon worden genomen en verzoeker geen middelen aanvoerde met betrekking tot de subsidiaire bescherming: *“Waar verzoeker betoogt dat de vraagstelling niet aangepast was aan zijn jeugdig profiel toen hij zijn streek van oorsprong verliet wordt opgemerkt dat uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). De vraagstelling gebeurde door een gespecialiseerde ambtenaar die vertrouwd is met de specifieke procedureregels voor een gehoor met minderjarigen. Dit blijkt uit de vraagstelling, waarin onder meer gevraagd wordt naar het landschap, scholen, ziekenhuizen, leuke activiteiten, waar de zoo ligt, kortom allemaal elementen die betrekking hebben op de directe leefwereld van verzoeker. Na nauwkeurige lezing van het gehoorverslag van 16 mei 2008 stelt de Raad vast dat verzoekers kennis, zelfs voor iemand die op tien-jarige leeftijd zijn dorp verliet, bijzonder beperkt is. Verzoekers geografische kennis is op zijn minst gebrekkig te noemen, hetzelfde geldt voor kennis over de stammen en bevolkingsgroepen die zijn beweerde streek van herkomst bevolken. Zo wist verzoeker niet tot welke stam de Pashtun uit zijn dorp behoorden (CGVS p. 14), hoewel dit een basisgegeven is voor elke inwoner in een plattelandsgemeenschap. Eveneens is het niet aannemelijk volgens de Afghaanse context dat verzoeker niet erg vertrouwd is met zijn familie. Het valt bovendien moeilijk te rijmen met zijn beweerde recente herkomst dat verzoeker verkeerdelijk meende dat de Afghaanse munt de roepie is, dat we heden volgens de Afghaanse kalender in het jaar 2008 zouden zijn en dat hij niet wist wat een taskara (Afghaanse identiteitskaart) was.”*

In het arrest 44 861 van 15 juni 2010 naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag werd als volgt geoordeeld: *“Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Afghanistan gelet op zijn bijzonder gebrekkige kennis van het dagelijkse leven in zijn beweerde streek van herkomst. (...) Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat aangezien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, hij de asielinstanties in de onmogelijkheid stelt zijn nood aan internationale bescherming correct te beoordelen.”*

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus: *“Verzoeker legde eveneens tal van artikelen neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Uruzgan. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste en tweede asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker, behoudens een persoonlijk schrijven waarin hij verwijst naar de UNHCR-richtlijnen, zijn persoonlijke situatie in België en de begeleiding door CAW De Terp, geen nieuwe elementen indient die de kern van zijn relaas raken en die aantonen dat hij wel degelijk afkomstig is uit Afghanistan, meer bepaald Uruzgan. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker meent in zijn verzoekschrift zijn de voorgelegde “nieuwe elementen” geen bewijs van verzoekers afkomst uit Afghanistan, Uruzgan, en vermogen zij derhalve niet de appreciatie van de vorige asielaanvragen in een ander daglicht te stellen.

Immers, de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, en het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel

48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade, zodat verzoeker zijn afkomst uit Uruzgan aannemelijk moet maken. Derhalve kan verzoeker ook niet volstaan met een verwijzing naar zijn beweerde nationaliteit, en zijn persoonlijk schrijven.

2.5. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

In de mate verzoeker nog aanhaalt niet in te zien waarom verwerende partij bij het beoordelen van zijn asielaanvraag de informatie van UNHCR niet in overweging neemt en niet motiveert waarom verzoeker geen aanspraak zou kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt de Raad dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit Afghanistan/Uruzgan, hetgeen noodzakelijk is om zijn nood aan bescherming te onderzoeken. Uit de eerdere asielaanvragen blijkt dat verzoeker niet op de hoogte was van de Afghaanse kalender, niet wist welke de Afghaanse munt is en evenmin kon zeggen wat een taskara (Afghaanse identiteitskaart) is. De Raad benadrukt voorts dat, indien verzoekers afkomst uit Afghanistan zou vaststaan – quod non – een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zoals beschreven o.a. in algemene mensenrechtenrapporten en persartikels, niet volstaat om aan te tonen dat een kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, maar deze vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

2.6. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienend omdat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben.

2.7. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR-nota over bewijslast, benadrukt de Raad nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees

voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Gelet op de vaststelling dat verzoekers afkomst uit Afghanistan/Uruzgan ongeloofwaardig is, maakt hij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden wordt derhalve door verzoeker niet aangetoond.

2.10. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS